

İşte Geldin Ve Gidiyorsun

– Yalçın Sevim · 22 Ağustos 2014

İşte Geldin Ve Gidiyorsun

“İşte geldin ve gidiyorsun,Ayrılık vakti geldi diyorsun!..”

Dağlar, denizler, ovalar, uzak ve yakın yerler.. Sanki bana seni anlatıyorlar..

Her şey seni bana tek tek gösteriyor gibi. Gökte uçan kuşları, esen sam yelini, Aşkını savuran rüzgârlarını, denizdeki gemileri, vapurları savunmasız bırakan ağaçları ve yapraklarını kendi boyanla renklendirip, şekil verip çekip gidiyorsun...

Gönlümden başka gönüle göç ediyorsun. İçimdeki göç kervanını yıkıyor söylediğin hüzünlü şarkılar... İçimi yok ediyor o sebepsiz gidişler...

Ben buna da alışıyorum artık. Napayım, bu sebepsiz göçlerin benim canımı acıtıyor. Yeri geliyor hüzünleniyorum, yeri geliyor kahrımdan yıkılıyorum...

Suskun, puskun, çaresiz, niteliksiz, zavallı mı zavallı, fakir ama yürekli bir çocuk misali göç kervanına katlıyorsun.Beni de terk edip gidiyorsun...

Ben küçüklüğümde de çok göçen kervanlar gördüm ama senin gibisini görmedim. Hepsi de terk ediyorlardı buldukları yeri...

Ama senin gibi yürekleri kırarak, acı çektirerek değil de bir nebze de olsa kendilerinin de yürekleri buruk, hüzünlü bir şekilde göç ediyorlardı sevdikleri yüreklerden... Terk edilen insanlar gördüm, hüzün dolu evler gördüm. Çaresiz, hüzünlü gidişler içinde geride bıraktıkları o masum bakışları, yeri ve göğü inleyen haykırışları sitemleri gördüm. Senin ki bunların yanında bir hiçti. Hiç olarak kalacaktı...

Çok sevgiler gördüm ben, senin gibi sevmeyenler içinde,
Çok acılar çektim ben, senin bana çektirdiğin yüreklerde,
Ve çok ölümler gördüm aşkları için kendilerini öldürenler.
Hep senin beni terk ettiğin zamanlarda...

Yine de ben, seni sevdiğim kadar hiç kimseyi sevmemiştim bu zamanda. Sende bulmuştum bu aşkı ve sevdayı. Sende ki bulduğum ümidi kendimde bile bulamamıştım. Sana olan bağım, tutkum, sana bağlanışım işte bundan dolayı...

“Gelişine ve gidişine kurban olduğum,

Aşk rüzgârlarında savrulduğum,
Senin o güzel şarkılarına coştüğüm,
Senin için yanıp tutuştuğum,
Bir tane Sevgilimdin..."

Rüzgârlarınla savuruyorsun beni. Perişan ediyorsun yalnızlar şehrinde. Bir ayrılık ipi bırakıyorsun avuç içime. Aşktan, yaşama, yaşamdaki ölüme... Dünden bugüne ve yarınlarıma. Sanki kafes içinden uçup, sıyrılıp kaçarcasına... Beni dört dönderiyordun etrafında, senin için koşuyordum...

Ama nafile napalım,

İşte geldin ve gidiyorsun!..

İçimde karmakarışık bir aşk bulutları var. Sürekli seni gözetliyor. Bana seni gösteriyor... Geçmişte yaşadıklarımıza, vazgeçişlerimize, yarım kalan hayallere ve umutlara, elimden geleni yapamadıklarına ve seni kaybedişime...

Bazen Aşkla ayrılık arasında bazen de gitmekle kalmak arasında çelişki içerisinde kalıyorum. Sanki sen beni kuşatıp sarmışsın gibi...

Yoksa yalnız ben mi sen mi tereddüt içinde kalıyorsun? Bir türlü bu durumu bilemiyor ve nasılsa çözemiyorum. Şaşkın bakışlar içinde orada öylece donup kalıyorum. Oysa yaşama sıkı sarıl, giden gitmiştir, artık boş ver diyorum, düş yollara aşka, sevgiye, hasretliklere koş diyorum kendi kendime. Kurtul bu göç eden sevgiliden, onun aşkından, o masum bakışlarından...

İşte bunlar benim için son günlerdi, son bakışlarıydı... Diğer yandan da eski günlerimize, ayrılmamalara, tutkulu sarılmalara, vazgeçmeyişlere, aşklara ve sevgilerden kopmayışlardır. Ama Aşkla ayrılık arasında bazen de gitmekle kalmak arasında çelişkiler bunlar... Ne yapalım gidişin yaklaştı artık. Beni yalnız, çaresiz tek başıma bırakıp gideceksin. Ardına hiç bakmadan...

İşte geldin ve gidiyorsun!..